



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 369/2024-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Rušinom, advokátom, Štúrova 27, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Tos/54/2024 z 5. júna 2024 takto

rozhodol:

- Uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Tos/54/2024 z 5. júna 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Tos/54/2024 z 5. júna 2024 **zrušuje**.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré **je povinný** Krajský súd v Košiciach zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Krajský súd v Košiciach **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 285,13 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tos/54/2024 z 5. júna 2024 (ďalej len „namietané uznesenie“), jeho zrušenia a formulovania príkazu pre krajský

súd prepustiť ho z väzby. Takisto navrhuje ústavnému súdu priznať mu primerané finančné zadostučinenie 1 000 eur a tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin lúpeže vo forme spolupáchateľstva, kde mali byť dva vyšetrované skutky spáchané ešte v roku 2017. Sťažovateľ bol v štádiu súdneho konania vzatý do väzby uznesením Mestského súdu Košice sp. zn. K2-6T/18/2022 z 1. februára 2024 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“), a to z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. O sťažnosti sťažovateľa krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 6Tos/15/2024 z 22. februára 2024 (ďalej len „prvé sťažnostné rozhodnutie“), ktorým ju ako nedôvodnú zamietol a nenahradil väzbu sťažovateľa alternatívnymi opatreniami. Prvé sťažnostné rozhodnutie krajského súdu bolo zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 188/2024 z 28. mája 2024 (ďalej len „zrušujúci nález“) a vec mu bola vrátená na nové konanie a rozhodnutie. Krajský súd následne namietaným uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku prvostupňové väzobné rozhodnutie mestského súdu zrušil a vo veci sám rozhodol podľa § 73 ods. 6 Trestného poriadku tak, že tzv. útekovú väzbu u sťažovateľa vypustil a sťažovateľa vzal do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tzv. preventívna väzba), pričom túto nenahradil alternatívnymi opatreniami.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí, že namietaným uznesením krajský súd u neho ponechal preventívnu väzbu, ktorú však založil na tých istých dôvodoch ako v prvom sťažnostnom rozhodnutí, kde toto odôvodnenie bolo spochybnené zrušujúcim nálezom ústavného súdu.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti objasňuje, že krajský súd ako dôvody preventívnej väzby prezentoval skutočnosť, že sťažovateľ spáchal v roku 2017 inú trestnú činnosť, kde sťažovateľ upozorňuje, že za túto trestnú činnosť bol odsúdený a uložený trest riadne vykonal (k augustu 2022), pričom sa označenej trestnej činnosti dopustil ako mladistvý páchatel'. Takisto krajský súd poukázal na to, že je sťažovateľ nezamestnaný a poberá dávky v hmotnej núdzi. Sťažovateľ je toho názoru, že nejde o dostatočné dôvody na uvalenie preventívnej väzby, keďže od roku 2017 sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti a nie je proti nemu vedené žiadne trestné stíhanie.

5. Vo všetkých uvedených skutočnostiach sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Vyjadrenia krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 369/2024-13 z 28. augusta 2024 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu. V súvislosti s vecným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd vyzval 7. októbra 2024 predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke ústavnej sťažnosti. Na výzvu ústavného súdu predsedníčka krajského súdu reagovala podaním sp. zn. 1SprV/978/2024 z 23. októbra 2024, v úvode ktorého konštatovala neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti sťažovateľa dôvodiac, že namietané uznesenie krajského súdu

obsahuje dostatočné a výstižné odôvodnenie podporujúce záver o naplnení formálnych a materiálnych podmienok preventívnej väzby. Predsedníčka krajského súdu prezentovala názor, že pri rozhodovaní o sťažovateľovej väzbe namietaným uznesením krajský súd na závery zrušujúceho nálezu ústavného súdu reflektoval a zohľadnil všetky vo veci relevantné skutočnosti. Krajský súd kvalifikoval osobu sťažovateľa ako osobu kriminálne narušenú, u ktorej vzhľadom na túto skutočnosť i napriek času, ktorý od spáchania skutkov z roku 2017 uplynul, nemožno predpokladať, že dôvody preventívnej väzby u nej pominuli. Sťažovateľ má podľa vyjadrenia krajského súdu dva záznamy v registri trestov za závažnú násilnú trestnú činnosť, keď bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 1T/24/2017 zo 14. septembra 2017 za zločin krádeže a následne v trojročnej skúšobnej dobe tohto podmieneného odsúdenia sa dopustil zločinov obmedzovania osobnej slobody a sexuálneho násillia, za čo bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. K2-3T/56/2018 z 9. augusta 2018 na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere päťdesiatich štyroch mesiacov, a tento trest vykonal 6. augusta 2022. Krajský súd v namietanom uznesení zohľadnil podľa svojho vyjadrenia viaceré faktory, medzi nimi aj závažnosť aktuálne stíhanej trestnej činnosti, kde ide o dva dokonané zločiny lúpeže a tiež skutočnosť, že je sťažovateľ osobou bez finančných príjmov, čo podľa jeho presvedčenia dôvody preventívnej väzby len potvrdzuje. Správnosti záveru krajského súdu o pretrvávaní dôvodov preventívnej väzby podľa neho nasvedčuje aj skutočnosť, že je sťažovateľ osobou psychiatricky liečenou v roku 2023 na základe súdom nariadeného ochranného liečenia vykonávaného ústavnou formou. Krajský súd napokon v závere vyjadrenia spochybnil námietky sťažovateľa o nesprávosti právnej kvalifikácie stíhaných skutkov, ktoré sťažovateľ hodnotil ako trestné činy krádeže, poukazujúc na prvostupňové odsudzujúce rozhodnutie v dotknutej trestnej veci, ktoré prijal Mestský súd Košice (ďalej len „mestský súd“), a to rozsudok sp. zn. K2-6T/18/2022 z 19. septembra 2024, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinov lúpeže a bol mu uložený nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesťdesiatich mesiacov. Aj túto okolnosť krajský súd považuje za takú, ktorá podporuje dôvodnosť ďalšieho trvania preventívnej väzby sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti predsedníčka krajského súdu vyhodnotila ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú a navrhla jej nevyhovieť.

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ sa k stanovisku krajského súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 13. novembra 2024. Zotrval v ňom na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti a opätovne pripomenul závery zrušujúceho nálezu ústavného súdu, s ktorými je podľa jeho mienky stanovisko krajského súdu v rozpore a nerešpektuje ho. Sťažovateľ v súvislosti s prvostupňovým odsudzujúcim rozsudkom mestského súdu sp. zn. K2-6T/18/2022 z 19. septembra 2024 v aktuálnej trestnej veci, na ktorý upozornil krajský súd vo svojom stanovisku, poznamenal podľa neho relevantnú okolnosť, a to že týmto rozsudkom mu bol síce uložený trest vo výmere 60 mesiacov, avšak týmto rozhodnutím bol zároveň zrušený skorší rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. K2-3T/56/2018 z 9. augusta 2018, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 54 mesiacov, ktorý už vykonal. Sťažovateľ tak upozorňuje, že sa vo väzbe nachádza deväť mesiacov a trinásť dní, teda spolu s vykonaným trestom odňatia slobody vo výmere 54 mesiacov bola jeho osobná sloboda obmedzená celkovo výmerou 63 mesiacov a 13 dní, čo zjavne presahuje výmeru trestu uloženú mu

aktuálnym odsudzujúcim rozsudkom mestského súdu. Z tohto dôvodu je podľa jeho názoru zásada primeranosti a zdržanlivosti vo vzťahu k rozhodovaniu o jeho väzbe evidentne porušená.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pred krajským súdom pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri posúdení sťažnosti sťažovateľa uplatnenej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu mestského súdu. Sťažovateľ je toho názoru, že namietané uznesenie krajského súdu neposkytuje dostatočné dôvody na uvalenie preventívnej väzby v jeho trestnej veci, pričom krajský súd po zrušení jeho prvého sťažnostného rozhodnutia zrušujúcim nálezom ústavného súdu toto odôvodnenie nekorigoval spôsobom, ktorý by konvenoval záväznému právnomu názoru formulovanému v tomto zrušujúcom náleze.

10. Ústavný súd v stručnosti pripomína postuláty, na ktoré pri posúdení predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa odkázal v zrušujúcom náleze. Pripomína teda, že zbavenie slobody bez odsudzujúceho rozsudku je najväčším zásahom do základných princípov individuálnej slobody a prezumpcie neviny (Scott proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 18. 12. 1996, sťažnosť č. 21335/93) a keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jeho ústavnosti a zákonnosti (pozri III. ÚS 26/01, I. ÚS 187/09, I. ÚS 409/2021, III. ÚS 594/2021). Obsahom základného práva garantovaného čl. 17 ods. 5 ústavy je pritom aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť väzbu zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, je nevyhnutné, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (pozri III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08, I. ÚS 409/2021).

11. Ústavný súd v predchádzajúcom zrušujúcom náleze konštatoval, že krajský súd vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby neposkytol dostatočnú a primeranú odpoveď na sťažovateľom predloženú argumentáciu spôsobom, ktorý predpokladá § 176 ods. 2 Trestného poriadku a dôvody väzby posúdil v rámci sťažnostného prieskumu iba paušálne.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh a tiež z ďalej označených rozhodnutí sprístupnených oficiálnou internetovou stránkou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ústavný súd zistil a zrekapituloval v chronologickom slede tieto informácie relevantné pre posúdenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

13. Sťažovateľ spáchal v januári 2017 skutky kvalifikované ako trestné činy porušovania domovej slobody a krádeže, ktoré boli vyšetrowané v rámci väzobného trestného stíhania sťažovateľa, pričom bol za uvedenú trestnú činnosť odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 1T/24/2017

zo 14. septembra 2017, a to k podmienenému trestu odňatia slobody vo výmere dvadsiatich mesiacov s určenou skúšobnou dobou, ktorá mala uplynúť 8. októbra 2020. V rámci označenej plynúcej skúšobnej doby spáchal sťažovateľ 13. decembra 2017 v jednočinnom súbehu trestné činy obmedzovania osobnej slobody a sexuálneho násillia, kde táto trestná činnosť bola vyšetrovaná v rámci väzobného trestného stíhania a sťažovateľ bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/56/2018 z 9. augusta 2018 k trestu odňatia slobody vo výmere päťdesiatich štyroch mesiacov, ktorý trest vykonal 6. augusta 2022, pričom v nasledujúcom období s presne nešpecifikovaným začiatkom končiac novembrom 2023 sťažovateľ vykonával nariadené ústavné ochranné psychiatrické liečenie. V novembri 2023 mal sťažovateľ po prepustení z ústavného liečenia opustiť Slovenskú republiku a odísť do Veľkej Británie, z ktorej sa mal vrátiť v decembri 2023.

14. Skutky kvalifikované ako zločiny lúpeže spáchané vo viacčinnom súbehu, pre ktoré je aktuálne vedené väzobné trestné stíhanie v štádiu súdneho konania, mal sťažovateľ spáchať 6. a 28. decembra 2017. Obvinenie bolo sťažovateľovi v označenej trestnej veci vznesené 27. februára 2018 a 26. februára 2018, obžaloba bola na sťažovateľa podaná 8. apríla 2022, pričom prvostupňovým odsudzujúcim rozsudkom mestského súdu sp. zn. K2-6T/18/2022 z 19. septembra 2024 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania uvedenej trestnej činnosti, bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere šesťdesiatich mesiacov, pričom súčasne bol týmto rozsudkom zrušený výrok o treste uložený už spomenutým rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/56/2018 z 9. augusta 2018, a tento trest v rozsahu päťdesiatich štyroch mesiacov, tak ako to je uvedené, bol už sťažovateľom v minulosti vykonaný. Tento odsudzujúci rozsudok mestského súdu bol napadnutý odvolaním prokurátora, o ktorom bolo v čase posudzovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodnuté.

15. Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto nálezu vyplýva, že sťažovateľ bol v období rokov 2017 až do novembra 2023 vo veľmi intenzívnom rozsahu obmedzený na osobnej slobode, či už väzbou, výkonom trestu odňatia slobody s vymeraným rozsahom až štyroch rokov a šiestich mesiacov, alebo ústavnou ochrannou liečbou. Je teda zrejmé, že čas pobytu strávený na slobode, počas ktorého sa vo všeobecnosti jedinec nachádza v reálnych podmienkach, v ktorých je jeho správanie, dá sa povedať, najvýpovednejšie, bol v prípade sťažovateľa výrazne limitovaný uvedenými obmedzeniami jeho osobnej slobody. I napriek tomu ústavný súd považuje za potrebné vyzdvihnúť ako zásadnú okolnosť, na ktorú krajský súd pri skúmaní existencie dôvodov tzv. preventívnej väzby v okolnostiach veci sťažovateľa vôbec nereflektoval, tú skutočnosť, že na osobu sťažovateľa bolo po tom, čo sa mal dopustiť v poradí posledného protispoločenského konania z 28. decembra 2017 (zatiaľ právoplatne nepotvrdeného), vplývajúce výkonom trestu odňatia slobody v nemalom časovom rozsahu, resp. v takom rozsahu, o ktorom všeobecný súd usúdil, že je pre nápravu sťažovateľa postačujúci. Po prepustení na slobodu a následnom absolvovaní ochrannej psychiatrickej liečby by mal byť sťažovateľ teoreticky, tak ako to predpokladá § 34 ods. 1 Trestného poriadku, pripravený viesť riadny život. Treba zároveň povedať, že vo všeobecnosti vykonanie trestu a ochranného liečenia nie je absolútnou zárukou toho, že sa páchatel napraví. Preventívna funkcia trestania je z povahy veci v rozhodujúcej miere ovplyvnená ochotou páchatel'a napraviť sa a samotný trest k tomu môže len vytvoriť podmienky. Krajský súd, ktorý v namietanom uznesení *de facto* tvrdí, že výkon trestu a vykonané ústavné ochranné liečenie prevýchovnú funkciu vôbec nespĺnili a sťažovateľ hneď po návrate

na slobodu (po prepustení z poslednému obmedzenia osobnej slobody ústavnou liečbou) je a zostáva stále „kriminálne narušenou“ osobnosťou, toto svoje zásadné tvrdenie nepodporil žiadnou konkrétnou skutočnosťou, ktorá by toto jeho stanovisko dokazovala, a teda potvrdzovala. Samotná skutočnosť, že bol sťažovateľ v čase jeho vzatia do väzby bez práce a bez relevantného príjmu (poberá dávky v hmotnej núdzi), nie je aj s prihliadnutím na okolnosť naozaj krátkeho času jeho pobytu na slobode po prepustení z výkonu trestu a ústavnej liečby (približne jeden mesiac) takou skutočnosťou, ktorá by preukazovala, resp. odôvodňovala obavu, že nepovedie riadny život bez páchania trestnej činnosti. Tvrdenie krajského súdu, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu je u sťažovateľa daný dôvodný predpoklad pokračovania v páchaní trestnej činnosti, nie je nijako podporené. V tomto smere krajský súd nepredostrel žiadnu relevantnú právnu úvahu a ani konkrétne skutočnosti, ktoré by takýto právny záver podporovali.

16. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú ústavný súd konštantne vo svojich rozhodnutiach zohľadňuje, môže byť obmedzovanie osobnej slobody väzbou opodstatnené len za predpokladu, že sú tu konkrétne okolnosti, ktoré naznačujú reálnu existenciu dôvodov verejného záujmu, ktoré prevážia nad pravidlom rešpektu k ľudskej slobode, obsiahnutým v čl. 5 dohovoru (pozri rozsudok ESLP vo veci Kudla proti Poľsku z 26. 3. 2000, sťažnosť č. 30210/96, ods. 110 a nasledujúce). Je celkom zjavné, že krajský súd v okolnostiach veci sťažovateľa špecifikáciu takýchto konkrétnych okolností neponúkol a v odôvodnení namietaného uznesenia celkom absentujú. Spôsob uplatnenia právomoci krajského súdu, ktorý nedodrжал vymedzené požiadavky formulované tak judikatúrou ESLP, ale aj ustálenou judikatúrou ústavného súdu, nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeným čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho právom na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, preto ústavný súd dospel k záveru o porušení označených práv sťažovateľa namietaným uznesením krajského súdu, tak ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

V.

Zrušenie rozhodnutia

17. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo ku konštatovaniu porušenia práv sťažovateľa, bolo v zmysle právnej úpravy nevyhnutné namietané uznesenie krajského súdu zrušiť (bod 2 výroku tohto nálezu).

18. Na základe súčinnosti krajského súdu ústavný súd zistil, že 23. januára 2025 bolo prijaté odvolacie rozhodnutie krajského súdu sp. zn. sp. zn. 7To 109/2024, ktorým bol korigovaný výrok odsudzujúceho rozsudku mestského súdu sp. zn. K2-6T/18/2022 z 19. septembra 2024 v tom smere, že sa právna kvalifikácia zmenila na pokračujúci zločin, avšak výrok o vine a o výške uloženého trestu bol potvrdený ako vecne správny. Ďalšie pokračovanie väzby tak bolo ukončené existenciou právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia o uložení trestu odňatia slobody. V takejto situácii je právne irelevantné rozhodnúť o vrátení väzobnej veci sťažovateľa krajskému súdu na nové konanie a vydať krajskému súdu príkaz k prepusteniu sťažovateľa z väzby. Vzhľadom na uvedenú

skutočnosť ústavný súd v tomto smere ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhoviel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Primerané finančné zadosťučinenie

19. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie ústavnej sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

20. Zohľadniac charakter zisteného nedostatku v postupe krajského súdu, prihliadajúc na skutočnosť, že ide o v poradí druhé konštatované porušenie práv sťažovateľa v tej istej veci nálezom ústavného súdu, na ktorého právny názor vyjadrený v prechádzajúcom zrušujúcom náleze krajský súd náležitým spôsobom nereflektoval, ústavný súd považoval za dôvodné navýšiť satisfakciu pre sťažovateľa aj prostredníctvom finančného zadosťučinenia. Preto ústavný súd v uvedenej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyhovel a priznal mu finančné zadosťučinenie v ňom požadovanej výške 1 000 eur (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu).

VII.

Trovy konania

21. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom, a priznal mu náhradu 1 285,13 eur. Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva z odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku krajského súdu) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby v roku 2024 v sume 343,25 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a režijnom paušále ku každému z nich po 13,73 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) so zohľadnením skutočnosti, že je právny zástupca sťažovateľa platcom DPH (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

22. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu